

сѣтъ сосѣ злощастнаго, той стояше денемъ и нощю на полѣна-та, и вмѣсто да му дава да яде както ядяха прочи слугы, она не му преносяше друго, токмо хлѣбъ и вода, и когда-то ся вращаше въ дома, поношаваше го за всичкы-те безчинія, що ся случаваха. Пребыва една година сосѣ тойзи преселникъ, и хотя да лежеше на гола земля, и ядеше мало, стана толко силенъ, що-то всякій щеше да сѣка че бѣше на пятнадесять години, ако и да бѣ само тринадесять. При тія стана толко терпѣливъ, що-то не ся смущаваше вече когда го поношаваха неправедно. Единъ день като бѣ на нива-та своего Господина, чу да казувать нѣкой че единъ близосѣдный царь готовяше големъ брань противу свои-те неприятели. Поиска убо дозволеніе-то своего господина и отиде пѣшъ въ царство-то онаго монарха за да стане войнъ. Подписася на една воевода, кой бѣ великій господарь но ради свирѣпство то си употреблявашея сосѣ золь начинъ. Онъ ся кленяше, бѣяше войны-те, крыеше имъ половина-та отъ заплата-та, коя му даваше царь за нихно-то пропитаніе и одѣяніе. Подъ тойзи воевода злощастный живѣ, по-окаянно, отъ